

Cake – Második könyv

The Theory of
**SECOND
BEST**

*A második legjobb
elmélete*

*fine
selection*

J. B E N G T S S O N

J. B E N G T S S O N

The Theory of

SECOND
BEST

*A második legjobb
elmélete*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

PROLÓGUS

AKÖZGAZDASÁGTANBAN a *második legjobb elmélete* nagyjából annyit tesz, hogy ha a tökéletes megoldás nem elérhető, megváltoztathatunk néhány változót, és kis torzítással megkaphatjuk a második legjobb megoldást. Hát, ez volnék én, Kyle McKallister, a világ egyik legnépszerűbb rocksztárjának a kisöccse. Az árnyékba húzódva éltem az életemet, és abból csináltam karriert, hogy egy lépéssel mindig a testvérem mögött jártam. Tudjátok, mint az a sportoló, aki a győztes után pár milliszekundummal halad át a célegyenesen. Vagy egy szépségverseny második helyezettje, aki mosolyogva nézi, ahogy a győztes fejére teszik a koronát.

A nagy Ricky Bobby szavaival élve: „Ha nem vagy első, akkor utolsó vagy.” Én nem osztom ezt a gondolkodásmódot. Valójában mindig is elégedett voltam a második hellyel. Nem mindenki hívott a nagyságra.

ELSŐ FEJEZET

A BÁTYÁM PESZTRÁJA

Kyle

— **S**ZÓLJAK TRAVISNEK, HOGY KÜLDJE HÁTRA? – kérdeztem a bátyámat, Jake-et, amikor a koncert után az öltöző felé indultunk.

Meglátszott rajta, hogy két órán át színpadon volt, a reflektorok alatt. Megrogyott a válla, általában magabiztos járása kissé darabossá vált. A hajtincsein izzadságcseppek csüngtek, majd a padlóra csöpögtek. Lemaradtam egy kicsivel mögötte, mert Jake néha szándékosan megrázta a fejét, hogy izzadságesőben fürösszön meg. Ugyanakkor éreztem, hogy ezen az estén nem kell emiatt aggódnom. Abból, ahogy kinézett, arra következtettem, hogy mindenhez van kedve, csak marháskodni nincs.

– Nem tudom. Asszem, elég dögös – felelte Jake, majd megvonta a vállát, és megtörölte az arcát a törülközőjével.

– Asszed? Elcseszett egy ízlésed van.

– Csak egyszerűen... elég nyomulósnak tűnik, nekem meg komolyan nincs most energiám hozzá.

– Nincs energiád? Mihez? Szexelni?

– Semmihez. Csak aludni akarok.

Jake egyre gyakrabban csinálta ezt. Mintha már semmi sem érdekelte volna igazán... még egy ilyen baromi dögös csaj sem. Leplezni akartam növekvő aggodalmamat, úgyhogy úgy gondoltam, sértő poénnal reagálok.

– Sajnálom. Mit is mondtál, mekkora a farkad?

Jake elmosolyodott. *Végre! Basszus!* Egyre nehezebben csaltam mosolyt az arcára. Farokviccekhez kellett nyúlnom... nem mintha gondot okozott volna a számomra.

– Na, mindegy, ezt most kihagyom – mondta.

– Pompás. Több marad nekem.

– Egészségedre!

– Meglesz, ne aggódj.

– Király – felelte Jake szarkasztikusan. – Örülök az örömeidnek.

– Ja. Ezúttal nem kell beérnem a begerjedt lepattanókkal – vigyoroztam el.

– Ajj, már... – nyögött fel Jake, és az arcát összerántotta az undor.
– Ezt nem akartam hallani.

– Haver, most mit mondjak? Ha tőled nem kaphatják meg, tőlem akarják – vigyoroztam önelégülten.

Jake válaszképpen a karomba boksolt. Nem ütött meg erősen, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem fáj. Legszívesebben megdörzsöltem volna a sajgó pontot, de nem hagyhattam, hogy a bátyám rájöjjön, milyen állatira gyenge vagyok. Jake-vel nagyjából egyforma magasak vagyunk, úgy száznyolcvanöt centisek, vékonyak, de ő kigyúrta

magát, hogy jobban nézzen ki. Végtére is az ő dolga volt a színpadon parádézni, és ezt a szerepét ügyesen be is töltötte az elmúlt években.

Vele ellentétben én úgy néztem ki, mint azok a langaléta kamaszok, akik hirtelen nagyot nőttek, és nem minden testrészüik követte ezt a változást. Fektettem volna nagyobb munkát a fizikai állapomban, de az edzés soha nem volt igazán az én világom. Jó, néha én is emeltem súlyokat, ha úgy hozta kedvem, de soha nem terveztem kigyúrni magam. Nem akartam senkit sem lenyűgözni.

Semmi különleges nincs rajtam, és nem is igazán törekedtem rá, hogy feltűnő jelenség legyek. Boldogan éltem gondtalan, bohém életemet. Jó, rendben, talán vetítés bohémnek nevezni akkori önmagammat, mert ez azt jelentette volna, hogy aktívan próbáltam mennő és vagány lenni. Holott valójában egyszerűen csak lusta voltam.

Legtöbbször csak kigurultam az ágyból, és már indulhatott is a nap. Alacsony karbantartású srác voltam. És mivel genetikai alapon képtelen vagyok normális, dús arcszörzetet növeszteni, a képemet szórványosan borító szőrfoltok általában hetekig növekedtek, mielőtt rászántam magam a borotválkozásra. Ugyanez a hajamról is elmondható. Talán a legjobban úgy írhatnám le, hogy a fülelmen túl-növő szénaboglya.

– Nem kéne csomagolnod, vagy ilyesmi? – kérdezte Jake.

Lehúzta magáról izzadt pólóját, és a padlóra dobta.

– Majd sort kerítek rá valamikor.

– Ugye, tudod, hogy holnap reggel indulsz?

– Igen, ezért mondtam, hogy *valamikor* sort kerítek rá – feleltem, és megvontam a vállam.

– Te tudod... – felelte Jake kissé idegesen.

Remek, ez is egy „olyan” napnak ígérkezett. Egyre több „olyan” nap volt.

Végigmértem Jake-et, egy törülközővel szárítgatta a haját. Gondterheltnek tűnt, mint aki teljesen belefeledkezett a gondolataiba. Az elmúlt hetekben az egész viselkedése megváltozott, azt leszámítva, hogy állandóan aludni akart, és rendkívül rosszkedvű volt. Nem mintha ne lettem volna hozzászokva a bátyám ingerlékenységéhez, de ez a viselkedése enyhén szólva is nyugtalanított. És mivel másnap reggel repültem az Államokba, Jake egyedül marad a gondolataival. Ettől pedig rossz érzés öntött el. Abból még soha semmi jó nem született, ha Jake túl sokat gondolkodott.

Rohadt életbe! Miért most kell elmennem?

Mióta pár hónappal azelőtt beválogattak a *Számkivetettek*be, a népszerű túlélő reality show-ba, alig vártam, hogy elkezdődjön a forgatás. Végére is szinte soha semmit nem csináltam egyedül, úgy gondoltam, hogy egy országos csatorna műsora éppen jó alkalom lesz. Ennek ellenére gondolkodás nélkül lemondtam volna az egészet, ha Jake megkér rá. Kezdett olyan érzésem lenni, hogy nem fogja jól viselni a távolléteimet.

– Talán jobb lenne, ha elhalasztanám az utat – nyögtem ki.

Meglepve nézett rám.

– Miért?

– Nem tudom. Az az érzésem, hogy ez az egész valóságshow dolog nagy hiba volt.

– Mégis, mióta van ez az érzésed? Hónapok óta csak erről beszélsz!

– Tudom, de úgyis csak beégetném magamat. Talán folytatom veled a turnét. Amúgy is, ki akar C kategóriás celeb lenni?

Jake nem válaszolt azonnal, gondoltam, nem is fog. Túlságosan lefoglalta, hogy megtisztogassa a gitárját. Végül felemelte a fejét.

– Megleszek... Ha emiatt aggódnál.

– Nem erről van szó – hazudtam.

Jake hangosan fújta ki a levegőt.

– Jézusom, K, nincsenek öngyilkos gondolataim!

– Nem mondtam, hogy vannak.

– Nem, de ez jár a fejedben.

Igaza volt. Ez járt a fejemben. De én tehettem róla? Nem mintha olyan ismeretlen lett volna számára a téma. Az előző években valószínűsége hullámvasút volt az élete. Nekem általában minden ember fekete-fehér. Jake azonban maga a szürke ötven árnyalata... és nem a jó értelemben.

– Akkor megleszel?

– Ezt mondtam, nem? – felelte unottan.

– Jake, én...

– Tesó, csak fáj. Ejtsük a témát!

– A térded?

Úgy bámult rám, mintha valami hallgatóságos megállapodást rúgtam volna fel a téma említésével. Az ilyen szabályokat mindig Jake hozta... én pedig általában nem ellenkezhettem.

– Mi más? – vont a vállát.

– Meg kellene nézetned.

– Ugyan...

– Akkor miért nem mész el vele?

– Mégis mikor?

– Szakíts rá időt! A rajongóid nem fognak belehalni, ha kihagysz pár hónapot.

Jake gondosan a tokjába tette a gitárját. Amikor végre felnézett, a szemében komor beletörődés villant.

– Tudom. Majd. A turné után.

Bólintottam. *Ja, persze.*

Csend ülte meg az öltözőt. Én is éreztem a Jake arcára kiülő fájdalmat, ami grimaszba rántotta az arcát. Az évek alatt teljesen ráhangolódtam a hangulatváltozásaira. Éppen ezért dolgoztam olyan keményen, hogy mindig pezsegyen a környezete. Órákon át képesek voltunk ökörködni és baromságokról beszélgetni, de amikor arra terelődött a szó, hogy mi bántja, Jake mindig visszavonult a csigaházába. Néha azon tűnődtem, hogy nem robban fel a feje az évek alatt felhalmozódott nyomástól.

– Szerintem el kell menned a műsorba – mondta egykedvűen.

– Tényleg?

– Tényleg.

– Nem tudom... Én csak...

– Kyle – szakított félbe növekvő türelmetlenséggel.

– Tesó, már nem vagyok biztos benne, hogy el kell mennem.

– Miattam?

– Nem miattad.

Jake nagyot fúj, és ingatni kezdte a fejét. Nem tudom, miért hazudtam neki. Főleg, hogy mindig is átlátott rajtam.

– Jó, talán egy kicsit tényleg miattad – vallottam be. – Mármint, azt te is beláthatod, hogy mostanában eléggé nagy seggfej vagy.

– Akkor pláne jobb, ha elmész – motyogta Jake.

– Csak vicceltem. Ne legyél már olyan érzékeny!

Grimaszolt és elfordult.

– Azt akarom, hogy menj el. Jó móka lesz.

Hitetlenkedve bámultam rá.

– Urrgh! – Jake furcsa torokhangon mordult fel, mielőtt felkapta, és hozzám vágta izzadt pólóját. Az utolsó pillanatban hajoltam el. – Gyűlölöm, mikor ezt csinálod – mondta.

– Mit?

– Úgy teszel, mintha nélküled nem tudnék megbirkózni az életemmel – rázza a fejét Jake. – Pedig mind a ketten tudjuk, hogy én vagyok a megbirkózás kibaszott királya.

Felvontam a szemöldökömet. Ez enyhe kifejezés volt, indulhatott volna az enyhe kifejezések évszázados díjáért. Meg akartam kérdezni tőle, hogy nem fáradt-e még bele a megbirkózásba, de tudtam, hogy nem válaszolna rá. Bármennyire közel álltunk egymáshoz, mindig voltak határok, amiket nem léptünk át. Jól ismertem ezeket a határokat, és szerintem csak azért tűrt meg maga mellett, mert nem fessegettem őket.

– Egyébként meg, ha pesztrára lenne szükségem, akkor sem téged kérnék fel. Inkább keresnék egy dögös svéd dadust.

Tipikus Jake, mindig elviccelte a komoly kérdéseket.

Azért felnevettem.

– Oké. Jó. Elmegyek a műsorba.

– Hála az égnek – suttogetta, majd kézbe vette a telefonját, és elfordult. Én meg csak álltam ott, és őt bámultam. Fel sem nézett, úgy vetette oda. – Most már mehetsz.

Felhorkantam.

– Mi van? – Felpillantott.

– Ne gyere nekem ezekkel a sztárallűrökkel!

– Nem jövök – motyogta. – De tényleg menj el!

Hát, baszódj meg te is. Nem mozdultam, na, nem azért, mert ennyire önérzetes voltam, sokkal inkább azért, mert nem akartam, hogy ő nyerje a játszmát.

– Ez most komoly? Nincs jobb dolgod, mint hogy engem csesztess?

Megvontam a vállam.

– Nincs.

Nem akart veszekedni, úgyhogy ingerülten elfordult.

– Jó. Maradj. Le se szarom.

– Helyes.

Elővettem a telefonomat, és nekidőltem az ajtónak. Találtam egy játékot, és egészen belemerültem, amikor Jake felmordult.

– Ez most komoly, Kyle?

Jeges tekintettel bámult rám.

– Most mi van? Azt mondtad, maradhatok.

Tudtam, hogy idegesítem, de Jake esetében mindig az volt a motóm, hogy a rossz figyelem is figyelem. Csak annyit akartam, hogy érezzen valamit. Még akkor is, ha nem jól jövök ki belőle.

– Alig várom, hogy ország-világ előtt leégesd magad abban a műsorban.

– Kész katasztrófa lesz – helyeseltem.

Jake felnézett a telefonjából, és végre őszinte mosolyra húzta a száját.

Egy-null ide!

– Sosem látott blama – helyeselt. – Óriási lesz.

– Őszintén remélem, hogy nem okozok neked csalódást.

– Ó, tudom, hogy nem fogsz. Ha arról van szó, hogy idiótát csinálj magadból, sosem okozol csalódást.

Ezen mind a ketten neveltünk.

– Szerintem egyébként is jó esély van rá, hogy már az elején kiszavaznak.

– Áhh. Jó úszó vagy. A csapatodnak szüksége lesz a vízi jártasságodra.

– Valami azt súgja, hogy amint a csapattársaim rájönnek, hogy te vagy a tesóm, már nem igazán fogja őket érdekelni az úszótudásom. Azt fogják hinni, hogy milliomos vagyok, és rövid úton kipenderítenek a szigetről.

– Akkor ne mondd el nekik!

– Hát, nem is terveztem, de ismered a viszonyomat a titkokhoz.

Jake felnevetett.

– Ó, tényleg. Szarban vagy.

Bólintottam.

– És még ha tartanám is a számat, a stratégiai gondolkodás sosem volt az erősségem.

– Az már biztos. Még becsomagolni sem tudsz.

– Miért vagy ennyire ráfüggve a pakolásomra? Jézusom! Nem mintha olyan sok cucc kellene. Egy ruhát tervezek vinni az egész műsorra, és már tudom, hogy mit.

Jake felém kapta a fejét.

– Ugye, nem azt a hülye pólót és rövidgatyát?

Persze hogy nem, de Jake-nek nem kellett ezt tudnia. Elvigyoroztam, és úgy vontam meg a vállamat, mintha már eldöntöttem volna.

– Édes istenem, Kyle – húzta össze a szemöldökét. – Tényleg ekkora gyökérnek kell lenned?

– Hé, te mondtad, hogy alig várod, hogy hülyét csináljak magamból. Tessék. Szívesen. Ráadásul nem is tudod, melyik pólóra gondoltam – húztam az agyát, pedig mind a ketten tudtuk, hogy melyik pólóról van szó, az akkori kedvencemről, amin egy fadarabot szorongató hód volt. Alatta a szöveg: *A dorongomat nézed?*

Jake grimaszolt.

– A hódos.

– Ez komoly? Nem szereted?

– Tudod, hogy nem.

– El kell ismerned, hogy vicces.

– Egy tízévesnek. Talán.

Elvigyorodtam.

– Jó, ha nem tetszik a hódos, akkor mit szólsz a szarvasoshoz?

– Neee! – nevetett fel Jake. – Az még rosszabb.

Együttérzően ingattam a fejemet. Szerintem az marha vicces volt. Nem tudom, Jake-nek mi baja volt vele. El sem tudok képzelni jobbat, mint hogy két szarvasbika egy őzsutát bámul, és az egyik azt mondja, hogy: *Rálőnék*.

– Nem próbálnál meg legalább egyszer normális lenni? – kérdezte Jake, és már sokkal kevésbé tűnt fáradtnak és idegesnek.

Nem válaszoltam azonnal, mintha komolyan elgondolkoztam volna a kérdésén.

– Hát... talán megpróbálhatom.

Jake elvigyorodott.

– Na, kifelé! Le kell zuhanyoznom. Te meg csomagolj, barom!

Bementem a zöld szobába, és lehupantam a kanapéra. Nem kellett sietnem. Őszintén, soha nem siettem semmivel. Jóképű, sikeres, tehetséges bátyám árnyékában élni azt jelentette, hogy senki nem várt tőlem semmit. És azzal ellentétben, hogy az emberek mit hittek, én rohadtul élveztem ezt. Elég jól eléldegéltem abból, hogy szart se csináltam. Többnyire annyi volt a dolgom, hogy kövessem Jake-et, amit akkor is megtettem volna, ha nem fizetnek érte. Elvégre is egész életemben ezt csináltam. Miért akkor hagytam volna fel vele, amikor gazdag és híres lett?

Már totyogósként felnéztem Jake-re, és szégyenérzet nélkül követtem mindenhová, akár egy szeretetehes kiskutyá. Egészen magas szinten műveltem a bátyám bálványozását. Jake volt az aranyifjú – elbűvölő, jóképű és tehetséges. Mindenki imádta. Rám egyik jelző

sem illet, de valami okból kifolyólag sosem zavart ez. Az én jelentőségemet mindig elhomályosította a bátyám ragyogása. Én pedig örömmel sütkéreztem ebben a fényben, és soha nem törekedtem arra, hogy saját fényem legyen.

Bár csak tizenegy hónap van közöttünk, Jake sokkal érettebb és összeszedettebb volt mindig is, míg én egy hiperaktív káosz. Ha volt valami zűr, mindent megtettem, hogy belekeveredjek. Nem voltam gonosz gyerek, csak hülye. Hülye és felelőtlen döntéseimnek sosem volt súlyosabb következménye, mint pár nap szobafogság, amit mérges szüleim szabtak ki rám. Egészen addig a bizonyos napig. Az emléke még most is rettegéssel tölt el.

Nem. Sosem gondoltam rá. Az agyam egyszerűen nem engedte. Elnyomtam az emléket, és visszazártam a helyére. Messze az élettől, amit éltem.

Kellemesebb emlékek után kutatva eszembe jutott, hogy megnyit pózoltam. Bármit csinált is Jake, rögtön leutánoztam. Egészen addig, míg el nem kezdett zenélni. Ebben már nem tudtam utánozni. Ne értsetek félre, megpróbáltam. Tényleg. És szerintem nem gitérozom rosszul, már ha egy átlagemberhez hasonlítunk. De engem sosem átlagemberekkel hasonlítottak össze. Amikor az ember egy istenadta tehetséggel egy házban nő fel, a legkisebb eredmény is jelentéktelennek tűnik a másik mellett. Az pedig nagyon korán kiderült, hogy Jake milyen tehetséges. Egyértelmű volt, hogy amikor a zenei tehetséget osztogatták, ő kétszer állt sorba. Engem meg kilöktek a sorból.

A kanapén ültem, és a srácokat néztem, akik a korábban említett dögös csajt keresték. Vajon átjutott a biztonságiakon? Néha csak azért engedték átcusszanni a szebb lányokat, hogy a kiéhezett roadok megbámulhassák őket. És, áldott legyen a nevük, némelyik

dögöske még rá is fanyalodott egy-egy roadra, ha éppen nem sikerült behálózniuk a turnéstáb valamelyik prominensebb tagját.

Ja, egyértelmű, hogy a stábon belül van egy csajozási hierarchia. Az alján az izzadt, túlsúlyos kamionsofőrök állnak; aztán a fogorvost messziről kerülő roadok; aztán a kicsit jobban kinéző technikusok, menedzserek és biztonságiak; utána a kirakatban lévő bandatagok. Ők vadászták le a prédák kilencven százalékát, a többiek pedig élet-halál harcot folytattak a maradékért.

Természetesen a csajozási tápláléklánc csúcsán Jake állt. Végtere is ebben a cirkuszban ő volt a porondmester. Figyelembe véve, hogy mennyire válogatós és szeszélyes, az a lány, aki végül le tudta venni az alsógatyáját, úgy érezhette, megütötte a főnyereményt. És ki szedgette fel szorgalmasan a rockisten által hátrahagyott morzsákat? Eltaláltatok. Én. Én voltam a vigaszdíj. Mielőtt a kilencven százalék leszivárgott a többiekhez, még én is átvizsgáltam őket.

Ez volt a legjobb része az életemnek: kivehettem a részem a kényeztetésből. Nem kellett rocksztárnak lennem ahhoz, hogy a rocksztárok életét éljem. A fenébe is, jobban élveztem ezt az életstílust, mint Jake. Elég volt megemlítenem a vezetéknevemet, és bummm, azonnal tiszteltek. Jó, a tisztelet talán kicsit erős szó. Inkább kíváncsiság volt ez.

Valójában ezekkel a lányokkal kapcsolatban az volt a legnehezebb, hogy a figyelmüket magamra irányítsam Jake-ről. Először is át kellett verekednem magam az idegesítő, Jake-re irányuló kérdéseken, majd a rimánkodáson, hogy hadd találkozhassanak vele újra. Amint az elkeseredett csajok elfogadták, hogy zéró esélyük van arra, hogy Jake közelébe kerüljenek, máris vonzóbbá váltam a szemükben... nem a legideálisabb helyzet, de jobb, mint a semmi.

Nagyot ásítottam, és körülnéztem a zöld szobában. Megduplázódott bent a tömeg. Nem mindenkit ismerem fel, de miért is kellett volna? Ők voltak a szerencsések, akik backstage passt kaptak: VIP-vendégek, versenyek győztesei, megfelelő kapcsolattal rendelkező alakok... és persze dögös csajok. Az aznapi csapat is izgatottan zsongott, várták, hogy felbukkanjon Jake és a többi bandatag. A bátyám számára még nem ért véget a fellépés, és ezt a részt utálta legjobban. Egyáltalán nem élvezte a bájcsvejt az idegenekkel. Néha szinte fájtnézni. Persze ennek is megvolt az oka, olyan ok, ami személyiségformáló erővel bírt, és ami visszaszorította őt a saját fejébe. Jake élete a gazdagság és díjak ellenére sem volt könnyű. Az elrablása a feje tetejére állította az életét. Kétlem, hogy a családon kívül bárki is igazán megértette volna, hogy mennyi erő kellett Jake-nek ahhoz, hogy kiálljon a tömeg elé a színpadra.

A forgatókönyv az volt, hogy amint a tömeg széteszlik, újra megtölti a stábunk a helyet, kiéhezett hiúzként vetik rá magukat a büféasztalra. Eddigre Jake általában felszívódott, elmerült a turnébusz csendjében. Én maradtam néha, lógtam kicsit a srácokkal, de sokszor inkább én is leléptem Jake-vel. Az én helyem mindig a bátyám mellett volt és lesz.

MÁSODIK FEJEZET

ANYÁM LÁNYA

Kenzie

ESŐ! MÁR MEGINT ESŐ.

Végigsimítottam a párás ablakot, a dupla üveg rétegei között összegyűlt a lecsapódott nedvesség, és próbáltam kivenni, mivel is van dolgom, szemerkél vagy zuhog. Mondjuk, mit számított ez? Nem úgy nézett ki, hogy hamarosan kidugja a fejét a nap a sötét felhők közül. Összeráncoltam az orromat az ablakpárkány felől áradó szúrós szagtól. Az ablak sarkaiban penészvirágok növekedtek, lassan felfalták a fakeretet. A párás környezet, amiben éltem, valószínűs aranybánya volt a gombáknak. Nem számított, hogy mennyit sikáltam és fehéritettem, a fekete penészfoltok mindig visszatértek. Mintha csak arra vártak volna, mikor fordulok el, hogy visszafoglalják kényelmes helyüket az ablak sarkában.

– Napos Kalifornia a nagy fenéket! – sóhajtottam fel.

A Coastal Redwood erdő árnyékában nőttem fel, apró észak-kaliforniai kisvárosomra az államra jellemző csapadékmennyiség kétszerese hullott. Úgy éreztem, életem nagy részében átjárt a nyirkosság, és fáztam. És bár alig pár mérföldre éltem az óceántól, nem jártam strandra. Még ha a nap néha kidugta is az orrát a szürke felhők vagy ködfellegek közül, a víz jéghideg, a hullámok pedig hatalmasak és életveszélyesek voltak. Mindig mosolyt csal az arcomra, amikor a hollywoodi filmekben úgy ábrázolják Kaliforniát, mint egy hatalmas nagy strandváros. Na, én nem ilyen helyen éltem. Távolról sem.

Dacosan mégis városi magas sarkút vettem fel. Már így is le kellett cserélnem a kiszemelt ruhámat – a sárga strandruhát, végtére is nyár volt –, de a cipőből nem engedtem. Testhez simuló khaki nadrágomhoz és fehér felsőmhöz valami feltűnő kellett, a gumicsizma nem lett volna jó erre. Persze folyamatosan azon aggódtam, hogy az egyébként visszafogott, mindössze tízcentis sarkú, hegyes cipőm túl merész egy ilyen lánynak, mint én. Inkább vagyok farmer-póló típusú lány, a lapos cipő kényelmét előnyben részesítem a magas sarkú dögösségével szemben. Talán ha lett volna valaki, akinek a kedvéért megéri csinosan felöltözni... de egy vászonzsákot is felvehettem volna klumpával, senkit sem érdekelt volna.

Otthagytam az ablak mögötti borongós világot, visszahuppantam a fésülködőasztalomhoz, és megnéztem magam a tükörben. Alapból egyenes hajamat nagy, rugalmas hullámokba sütöttem be, és a sminkem sem hagyott kívánnivalót maga után, mivel felmentem a netre, és megnéztem a legújabb trendeket. Elégedetten bólintottam, majd leltárt készítettem magamban. Haj? Pipa. Smink? Pipa. Ruha? Ehh. Dögös nő? Pipa. Ja, kivételesen elégedett voltam magammal. Ez nem gyakran esett meg. Általában nem sok időt töltök a

tükör előtt, mert nem sok nézni való van rajtam, de aznap – a fenébe is, jól éreztem magam. Még azt sem tartottam lehetetlennek, hogy találok egy srácot, aki belekóstol a portékámba. Várjunk csak! Ez nem hangzott valami jól, nem? Mindenesetre le kellett hűtenem magam. Ráadásul nem is lett volna jó éppen akkor bepasizni. Egy hónap múlva indultam. Ez vicces, Kenzie. És tényleg belenevettem a tükörbe. Mintha akkora esélyem lett volna arra, hogy a közeljövőben találjak magamnak valakit. Hirtelen már nem is voltam annyira magabiztos. Kiöltöttem a nyelvemet a tükörképemre, aztán felpattantam, és felkaptam a táskámat.

A cipőm sarka idegesítően kopogott végig a konyhán, nehogy a családból bárki is lemaradjon róla, hogy ott járok. Apám a számítógépe előtt ült az asztalánál, felnézett a képernyőből, és megbámult.

– Mackenzie? – kérdezte meglepetten, mintha olyan széppé alakultam volna, hogy már fel sem ismer.

– Ki más? – kérdeztem vissza kicsit sértődötten.

– Én csak... azta, nagyon csinos vagy. – Őszinte döbbenet ült ki az arcára.

Erre megint ingerült lettem. Jó, nem gyakran öltöttem ki, de nem kellett volna úgy csinálnia, mintha hétköznapi egy varacskos disznó lennék. Folyamatosan csinosnak lenni a húgom, Caroline dolga volt. Az enyém meg az, hogy heti negyven órában húzzam az igát egy bérleményekkel foglalkozó cégnél, ahol megszámlálhatatlan túlórát halmoztam fel, majd hazaérve elvégezzem a házimunkát, és segítek a kisebb testvéreimnek megoldani a kamaszos problémáikat.

– Biztos ebben a cipőben akarsz menni? Esik.

– Tudom, hogy esik, apa, de nem vehetek fel gumicsizmát egy tévéinterjúra – csattantam fel.

Nem tudom, hogy miért voltam ilyen ingerlékeny, de az biztos, hogy az utolsó személy a világon, akitől divattanácsokat akartam kapni, az az apám volt, aki húsz éve farmert és egyszerű pólót viselt.

Apám megadóan felemelte a kezét, és megint olyan arcot vágott, amelyet mindig, amikor úgy vélte, hogy irracionálisan viselkedem.

– Ráadásul – folytattam –, ha megengedted volna, hogy itt csináljuk az interjút, akkor nem kellene kimennem az esőbe.

– Nézz körül, Mackenzie. Tényleg azt akartad, hogy ide jöjjenek?

Bár nem kellett volna, körülnéztem, és egyből beláttam, hogy igaza van. Látszott, hogy ezt a házat egy férfi vette, és egy férfi rendezte be... és nem egyszerű, átlagos férfi, hanem olyan, akinek egyáltalán nincs ízlése. Az otthonunkban semmi sem illett össze semmivel, mindent, ami egyszer eltört, úgy javítottak meg, hogy csupán hitvány utánzata lett eredeti formájának. A szőnyeget egyszer sem cseréltük ki, mióta itt laktunk, és ha tippelnem kellett volna, már akkor is ezen a padlón hevert, amikor én még meg sem születtem. Egyikünk sem volt biztos benne, hogy eredetileg milyen színe lehetett, de ekkorra vitathatatlanul csokoládébarna lett. És a legjobb, hogy apám lakberendező képessége kimerült abban, hogy egyetlen szöggel kitűzte a falakra a gyerekei iskolai munkáját. Idővel a vékony papírlapok befelé kunkorodtak, így a mesterműveket csak akkor lehetett megcsodálni, ha az ember a falhoz simította őket.

– Hékás – mondta, kiszakítva a gondolataimból. – Nyugi. Minden rendben lesz.

Túl jól ismert. Féltem. Megsüllyedt a vállam. Sosem szerettem a figyelem középpontjában lenni, és már a gondolattól jeges rémület lett úrrá rajtam, hogy valaki interjút készít velem az életemről. Igaz, hogy csak a helyi tévében ment le az adás, de akkor is, nekem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ez nagy dolog volt. *Mit fogok mondani?* A világ legunalmasabb életét éltem. Tulajdonképpen ezzel jutottam be a *Számkivetettek*be: a videómban alapvetően dokumentáltam unalmas kisvárosi leányéletemet, és ez valamiért felkeltette a figyelmüket. Meggyőződésem, hogy azért döntöttek mellettem, mert soha életemben nem jártam háromszáz mérföldnél messzebb a szülővárosomtól. Tökéletesen beillesztettem a kisvárosi lány nagyvilágot lát szerepbe.

És tessék, ott álltam életem legnagyobb kalandjának a kapujában.

Harminckilenc nap egy lakatlan szigeten. Abból élni, amit talállok. Megküzdeni az ételért, és túlélni úgy, hogy csak az a ruhám lesz, ami rajtam van. Nincs fürdőszoba, viszont lesz pokoli meleg, és a nap huszonnégy órájában kamerák követnek. Basszus, ez elég szörnyen hangzott. Mármost úgy értem... fujj!

Az igazság az, hogy nem vagyok egy kalandvágó személyiség. Csak azért jelentkeztem, mert a megnyerhető összeg akkora volt, hogy megérte a szenvedést. Az járt a fejemben, hogy az a pénz nemcsak a családom jólétét biztosítaná, de jó nagy lökést adna ahhoz, hogy végre kiszabaduljak unalmas életemből.

Amikor felnéztem, láttam, hogy apám még mindig engem bámul azzal a meglepődött tekintettel.

– Most mi van? – kérdeztem türelmetlenül.

– Mostanáig észre sem vettem, hogy mennyire hasonlítasz édesanyádra.

Azonnal gombóc nőtt a torkomban, és le kellett nyelnem a könnyeimet.

– Kiköpött ő vagy. Tudod?

– Tudom – suttogtam. – Mindig ezt mondod.

– Igen, de mostanáig nem vettem észre a külső hasonlóságokat.